

Тадею Карабовичу присвячую

дозволь мені на ніч одну
тебе з хреста — хоч пізно — зняти.
нагодувати (вже, здається,
всі гості виїхали) рештками вечері.
дозволь обмити твої рани у мутній
воді (вже в мене іншої немає).
ти начеб пити просиш, то ж дозволь
подати чарку оцту застарілого —
пробач, я вчора з ворогами невблаганними
пропив усі свої найкращі вина.
дозволь мені відтак
до самого світанку
про себе, про свої дрібні мороки,
про подвиги свої подиву гідні
поважні нісенітниці верзти.

а вже раненько — теж дозволь :
тебе знов до хреста прибити —
на пам'ятку
про нашу виняткову зустріч.
і дай мені тоді
пізнати
приблизну відстань між
гріхом і совістю.

Цикл « [Замість молитви](#) ».